

ПРОБЛЕМЫ И ПЕРСПЕКТИВЫ РАЗВИТИЯ СОТРУДНИЧЕСТВА МЕЖДУ СТРАНАМИ ЮГО-ВОСТОЧНОЙ ЕВРОПЫ В РАМКАХ ЧЕРНОМОРСКОГО ЭКОНОМИЧЕСКОГО СОТРУДНИЧЕСТВА И ГУАМ

которые объединили бы информационную и координирующую функции [5]. Такой РЦУИ может быть подчинен финансовой службе областной администрации, что даст ей возможность регулировать финансовые потоки в регионе, мобилизуя средства инвесторов для реализации приоритетных программ и проектов.

Финансовая служба областной администрации имеет возможность связываться через общий центр управления инвестиционно-инновационной деятельностью региона (ИИДР) как с отечественными инвестиционными менеджерами, так и с зарубежными инвесторами и международными финансово-кредитными организациями. Кроме этого, финансовая служба через ИИДР может получать информацию из информационно-аналитической региональной системы, взаимодействующей с внутренними и внешними пользователями, что даст возможность иметь объективную картину в области региональной инвестиционно-инновационной деятельности.

Поскольку большую роль в этом механизме играют инвестиционные менеджеры, они должны быть высокопрофессиональными специалистами, т.е. профессионалами, владеющими знаниями и умениями в области управления программами и проектами, отечественной и зарубежной инвестиционно-инновационной законодательной базы, ознакомлении особенностями функционирования, потенциале и деловой репутации зарубежных, отечественных и международных финансово-кредитных организаций.

Введение в государственный механизм управления инновационным развитием РЦУИ предполагает выполнение этим центром наряду с информационно-накопительной функцией, аналитическую функцию. Т.е. в этом центре будет сосредоточено максимум информации об основных инвестиционных, инновационных проектах, а это в свою очередь даст возможность получить объективную информацию об инвестиционном климате региона, о возможностях инвестиционного рынка и функциональных участниках инвестиционно-инновационных процессов. В результате информационная система имеет возможность на запросы хозяйствующих субъектов-реципиентов выдавать не механический набор различной информации, а аналитическое заключение, выполненное на основе анализа альтернативных вариантов с использованием соответствующих общепринятых критериев.

Выводы: Резюмируя вышеизложенное, можно сделать вывод, что активизация инновационной деятельности в Украине требует наличия и реализации комплекса мероприятий как на государственном, так и на региональном уровне. На данном этапе особого внимания требует разработка и внедрение проектов в области инновационного развития.

Необходимо укреплять региональный кадровый потенциал и совершенствовать подготовку высокопрофессиональных менеджеров по управлению инновационными проектами.

СПИСОК ИСТОЧНИКОВ:

1. Україна: поступ у XXI століття. Стратегія економічного та соціального розвитку на 2000 – 2004 роки. Послання Президента України до Верховної Ради України. 2000 р.
2. Маліцький Б.А., Булкін І.О., Єгоров І.Ю. та ін. Актуальні питання методології та практики науково-технічної політики / Під ред. Б.А.Маліцького. – К.: УкрНТЕІ, 2001. – 204 с.
3. Маліцький Б.А., Попович О.С., Соловйов В.П. та ін. Рациональне фінансування науки як передумова розбудови знаннєвого суспільства в Україні. – К.:Фенікс, 2004. – 31 с. Наукова та інноваційна діяльність в Україні. Статистичні збірники за 1995 – 2007 рр. – К.: Держкомстат України.
4. Логутова Т. Г. Организационно-экономический механизм государственного управления инновационным развитием региона. Монография / Т.Г.Логутова. – ПГТУ. – Мариуполь, 2006. – 351 с.

РЕЗЮМЕ

У статті проведено дослідження внутрішніх і зовнішніх факторів, що визначають динаміку інноваційних перетворень в Україні. Запропоновано заходи активізації інноваційної діяльності як на національному, так і на регіональному рівнях.

Ключові слова: інноваційна діяльність, інвестиційно-інноваційна діяльність, активізація, національні та регіональні програми, управління проектами.

РЕЗЮМЕ

В статье проведено исследование внутренних и внешних факторов, определяющих динамику инновационных преобразований в Украине. Предложены меры активизации инновационной деятельности как на национальном, так и на региональном уровнях.

Ключевые слова: инновационная деятельность, инвестиционно-инновационная деятельность, активизация, национальные и региональные программы, управление проектами.

SUMMARY

In the article a study of internal and external factors determining the dynamics of innovation in Ukraine. The measures innovation activity at both the national and regional levels.

Key words: innovative activity, investment-innovative activity, activation, national and regional programs, management by projects.

КЛАСТЕРИ В СИСТЕМІ АКТИВІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Лук'яненко О.Д., к.е.н., доцент, докторант кафедри міжнародного менеджменту ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

Постановка проблеми. Глобалізація спричиняє все зростаючий вплив на економічний розвиток України, коли зовнішні виклики за умов високої відкритості національної економіки стають все більш відчутними і, як правило, болісними. Це стосується як традиційних сировинно-орієнтованих і енергоємних галузей, що знаходяться під жорстким впливом світової цінової кон'юнктури і, особливо, сегментів нової економіки, на пряму залежних від інноваційної спрямованості держави і бізнесу. Попри неодноразово декларовані на всіх рівнях інноваційні пріоритети розвитку економіки України до останнього часу не вдається створити в ній конкурентне середовище та інноваційний клімат, суттєво підвищити інноваційну мотивацію суб'єктів господарювання, оптимально використовувати обмежені фінансові ресурси науково-технологічної модернізації.

Разом із тим, загострення глобальної конкуренції підштовхує основних корпоративних суб'єктів міжнародного ринку до пошуку нових найбільш оптимальних форм продукування та реалізації нових товарів та послуг, а держави – до створення ефективних національних інноваційних систем. Одночасно світовий досвід показує, що навіть за умов наявності ефективно функціонуючих національних інноваційних систем досягнення, і, особливо, утримання позицій глобального інноваційного лідерства є надзвичайно складним завданням. Не менш складними для реалізації у глобальному конкурентному середовищі є і завдання наздогнати країн-лідерів у найбільш прибуткових наукомістких сегментах ринку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Протягом останніх років у зарубіжній і вітчизняній науковій літературі висвітлюються актуальні питання розвитку корпоративних, національних, регіональних і глобальних інноваційних мереж і систем, ідентифікуються сучасні форми активізації інноваційної діяльності в умовах становлення економіки знань. Ця проблематика на фундаментальному рівні досліджується західними вченими П.Друкером, А.Афуаном, Р.Кантер, К.Крістенсенем, І.Нонака, С.Прахаладом, Р.Такером, Х.Такеучі, Й.Шумпетером та ін., російськими дослідниками: О.Анчишкіним, С.Глаз'євим, М.Кондрат'євим, Ю.Яковцев та ін., а також українськими вченими Л.Антонюк, В.Гесцем, І.Каленюк, В.Кулявцев, Д.Лук'яненко, І.Павленко, Є.Панченком, А.Поручником, Є.Савельєвим,

ПРОБЛЕМЫ И ПЕРСПЕКТИВЫ РАЗВИТИЯ СОТРУДНИЧЕСТВА МЕЖДУ СТРАНАМИ ЮГО-ВОСТОЧНОЙ ЕВРОПЫ В РАМКАХ ЧЕРНОМОРСКОГО ЭКОНОМИЧЕСКОГО СОТРУДНИЧЕСТВА И ГУАМ

В.Семиноженком, С.Соколенком, Л.Федуловою, М.Хмарою та ін. Разом із тим, потребується поглиблення досліджень регіональних форм концентрації інноваційної діяльності у контексті новітніх тенденцій інтелектуалізації економіки і бізнесу.

Метою статті є обґрунтування пріоритетності інноваційних кластерів у системі активізації інноваційної діяльності суб'єктів бізнесу для підвищення конкурентоспроможності української економіки.

Результати дослідження. За сукупністю кількісних і якісних мікро- та макропараметрів, що знаходяться в полі зору міжнародних моніторингових систем доводиться констатувати про неефективне використання наявного людського капіталу нації і, як наслідок, втрату конкурентних позицій не тільки на світовому, але й на внутрішньому ринках. Так, за окремими показниками глобального інноваційного індексу Україна у 2010-2011 рр. посідає досить високі місця: інноваційний потенціал – 11; наявність вищої освіти – 14; чистий приплив прямих іноземних інвестицій – 29; публічні витрати на НДДКР – 31; здатність до інновацій – 32; людський капітал – 36. Натомість за ефективністю правової системи вона позиціонується на 129 місці, регуляторним середовищем – 112, захистом інтелектуальної власності – 107, індексом захисту інвестора 109 [1]. Країна йде по шляху копіювання більшості сучасних технологій, консервуючи людські, природні і фінансові ресурси на вітчизняних технологіях нижчих індустріальних укладів. Це супроводжується стрімким зниженням якості освіти, науковою деградацією як ретроспективно продуктивних інститутів Національної Академії наук України, так і провідних вітчизняних університетів. Натомість практично не використаними в Україні залишаються апробовані у світі прогресивні форми концентрації інтелектуального капіталу та активізації інноваційної діяльності – технопарки, технополіси, іннотехи, технозони, наукові парки, кластери.

Хоча в принципі й можна говорити про мінімальне стартове нормативно-правове забезпечення організації прогресивних форм інноваційного розвитку в економіці України (Закон України «Про інноваційну діяльність», Закон України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків», Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про порядок створення і функціонування технопарків та інноваційних структур інших типів», Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Концепції розвитку національної інноваційної системи» та інші нормативно-правові акти України) їх розповсюдження має не тільки фрагментарний, але й статистично суперечливий характер. Так, Державний комітет України з питань регуляторної політики та підприємництва звітує про наявність 70-и бізнес-інкубаторів і 41 технопарку, а Міністерство освіти і науки, молоді та спорту відповідно про 24 і 16 [2, с.22].

Для інноваційної практики України парадоксальним, на наш погляд, виглядає відсутність діючих венчурних інноваційних фондів. Разом із тим, саме в них концентрується високоефективний венчурний капітал, забезпечуючи фінансування галузей новітньої економіки (біотехнології, нанотехнології, гена інженерія, виробництво скануючи систем тощо). Як показує світогосподарський досвід, в сучасних умовах найбільш адекватним механізмом реалізації науково-технічних інновацій є венчурна інфраструктура з реалізацією повного інноваційного циклу: аналіз кон'юнктури у відповідному сегменті ринку, економічне обґрунтування інноваційного продукту, виробництво продукту, його комплектація й інтеграція, реалізація споживачу «під ключ» з сервісним обслуговуванням, при необхідності також з відповідним забезпеченням знань та кадрами [3].

Більше того, в офіційній національній статистиці мова взагалі не йде про організацію і функціонування інноваційних кластерів, хоча вочевидь можна стверджувати, що у процесі еволюції форм концентрації інноваційної діяльності з метою підвищення конкурентоспроможності регіонів найбільш ефективними виявились кластери різного типу [3, 4, 5, 6].

В сучасному розумінні економічний кластер можна визначити як мезоекономічну мережеву структуру, яка основана на вертикальній та горизонтальній регіональній та міжрегіональній національній інтеграції юридично незалежних підприємств різних технологічно пов'язаних галузей під керівництвом представників цих підприємств за участю регіональної влади та спільноти. Розвиток кластерів обумовлений глобалізацією, інформатизацією й формуванням постіндустріальної (інноваційної) економіки (рис.1).

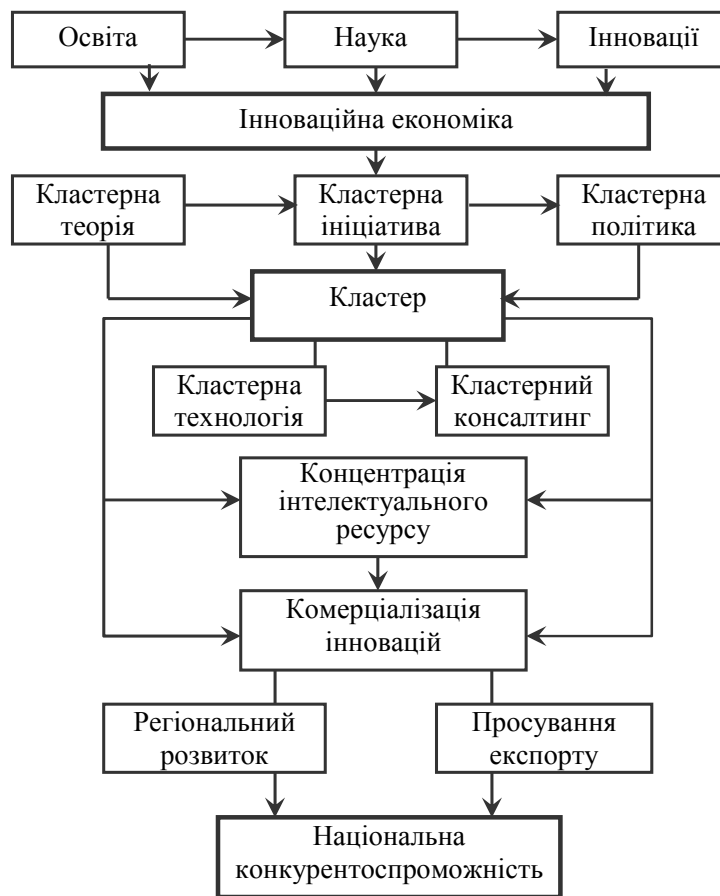

Рис.1. Мотивація і ефекти кластеризації економіки

ПРОБЛЕМЫ И ПЕРСПЕКТИВЫ РАЗВИТИЯ СОТРУДНИЧЕСТВА МЕЖДУ СТРАНАМИ ЮГО-ВОСТОЧНОЙ ЕВРОПЫ В РАМКАХ ЧЕРНОМОРСКОГО ЭКОНОМИЧЕСКОГО СОТРУДНИЧЕСТВА И ГУАМ

Загалом, найбільш розповсюдженою серед масштабних форм концентрації інновацій стали саме кластери, які відкривали нові можливості розвитку як традиційних секторів економіки, так і найновітніших. Експерти справедливо стверджують, що кластерні структури, перш за все інноваційні кластери, виступають двигуном економічного зростання національних і регіональних економік, а реалізація кластерних ініціатив – ключовим інструментом конкурентоспроможності країн та їх регіонів, що підтверджує, зокрема, статистика Європейської Комісії (табл.2).

Таблиця 2.

Кластери в економічному розвитку окремих країн [5]

Країна	Кількість	Роль в економіці
Данія	13 регіональних і 16 національних промислових кластерів	Підприємства всіх кластерів характеризуються більш високим, чим в середньому по країні рівнем продуктивності праці
Італія	199 індустріальних дистриктів	Кластери працевлаштовують до 40% зайнятих в промисловості
Японія	19 промислових кластерів	Кластери об'єднують приблизно 3000 промислових підприємств
Нідерланди	12 національних кластерів	В кластерах створюється більше 30% ВВП
Норвегія	62 кластери	В кластерах працевлаштовують 22% зайнятих в промисловості
Великобританія	154 регіональних кластери	Утворюється від 15-40% робочих місць в регіонах

Надзвичайно широкому поширенню кластерів у США, Японії, Європі сприяли: прискорення науково-технологічного прогресу та принципові наукові відкриття зростання конкуренції між ТНК в інноваційній сфері відстоювання мобільних позицій малого та середнього бізнесу; актуалізація проблеми регіонального розвитку. Враховувалися також податкові пільги для розвитку інновацій, політику заохочення створення нових робочих місць, розвитку інфраструктури тощо.

Показово, що в Європейському Союзі надзвичайно важливим стало проведення цілеспрямованої кластерної політики, яка б мала ефективні інструменти та механізми реалізації і сприяла у кінцевому результаті підйому конкурентоспроможності європейської економіки.

У методологічному та практичному планах продуктивною є спроба уніфікувати визначення кластера, здійснена Європейською Комісією у 2008 р., який визначається як «група незалежних підприємств – ініціаторів (малих, середніх і великих), а також науково-дослідницьких організацій, що задіяні в певному секторі чи регіоні, діяльність яких скерована на розвиток інноваційної активності шляхом стимулювання інтенсивної взаємодії, спільного використання ресурсів, обміну знаннями та досвідом, а також ефективного сприяння передачі технологій, мереж та поширення інформації серед підприємств, що входять до кластеру» [6].

Розширення та поглиблення євроінтеграційних процесів за умов загострення конкуренції на глобальних ринках актуалізує проблему ефективності сучасної кластерної політики Європейського Союзу, яка має на сьогодні солідне інституційно-законодавче підґрунтя. Подальший розвиток кластерних систем підпадає під пряму дію стратегічного документу «Європа 2020», де виділено пріоритетні програми: «Ресурс ефективної Європи» (підтримка переходу до низьковуглецевої економіки шляхом збільшення використання поновлювальних джерел енергії, модернізації транспорту та сприяння енергоефективності); «Промислова політика в добу глобалізації» (поліпшення бізнес-середовища, підтримки розвитку потужної і сталої виробничої бази); «Регіони знань» у межах нової Восьмої рамкової угоди, яка максимально сприятиме, на думку її фундаторів (інтелектуалізація економічної діяльності в ЄС); «Конкурентоспроможність та інновації».

Висновки та пропозиції. Кластерний підхід, що пропонує ефективні засоби та інструменти стимулювання інноваційного регіонального розвитку, забезпечує концентрацію фінансових та інструментальних ресурсів, вирівнює територіальні соціально-економічні диспропорції за рахунок зростання відрахувань в місцеві бюджети, є актуальним й для вітчизняної економіки. Україна, маючи значний потенціал кластеризації у традиційних та новітніх напрямках науково-технологічного розвитку, разом із тим, демонструє у порівнянні з країнами ЄС досить низький рівень активності щодо створення новітніх форм організації інноваційного бізнесу. У контексті проблеми національної конкурентоспроможності в глобальних умовах розвитку Україна потребує, з одного боку, узагальнення та використання адекватного досвіду ЄС стосовно реалізації його сучасної кластерної політики, а з другого – проведення системної інноваційної політики з визначенням цілей, мотивацій та пріоритетів кластеризації економіки.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ:

1. Global Innovation Index 2009/10/ – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.globalinnovationindex.org>.
2. Інноваційна політика: європейський досвід та рекомендації для України. – Том 3. _ Інновації в Україні: пропозиції до політичних заходів Остаточний варіант (проект від 19.10.2011). – К.: Фенікс, 2011. – 76 с. – (проект ЄС «Вдосконалення стратегій, політики та регулювання інновацій в Україні»).
3. Дрозденко Е.Б. Государство и бизнес в инновационной экономике: зарубежный опыт партнерства / Е.Б. Дрозденко // Научно-практический журнал «Биржа интеллектуальной собственности». – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.3ip.ru
4. Вагизова В.И. Экономические проблемы регионов и отраслевых комплексов / В.И.Вагизова // Проблемы современной экономики. – 2009. – №4. – С.
5. Дубницький В.И., Захарченко В.И., Осипов В.Н. Экономический кластер как форма пространственной организации производительных сил старопромышленного региона / В.И.Дубницький, В.И.Захарченко, В.Н.Осипов // Регіональний збірник наукових праць з економіки «ПРОМЕТЕЙ». – 2010. – № 2(32). – С. 181-192.
6. The concept of clusters and cluster policies and their role for competitiveness and innovation: Main statistical results and lessons learned commission decision // Europe INNOVA / PRO INNO Europe paper N° 9. Commission Staff Working Document SEC (2008) 2637 – [Електронний ресурс]. – Режим доступу http://ec.europa.eu/enterprise/policies/innovation/policy/clusters/index_en.htm
7. Соколенко Станислав. Формирование инновационных кластеров в Украине: роль Торгово-промышленных палат. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу <http://ucluster.org/sokolenko/2009/04/>
8. Винокуров В.И. Инновационная экономика (Основные термины и определения в сфере инноваций). – [Електронний ресурс]. – Режим доступу <http://www.miiis.ru>.

РЕЗЮМЕ

В статті розглянуто особливості інноваційного розвитку в умовах загострення конкуренції на глобальних ринках. Основну увагу приділено кластерам як ефективним інститутам сучасних національних інноваційних систем. Показано стан, проблеми і перспективи кластеризації української економіки у контексті світового, насамперед, європейського досвіду.

Ключові слова: глобалізація, інноваційна економіка, кластер, кластерна політика, конкурентоспроможність.

РЕЗЮМЕ

В статье рассмотрены особенности инновационного развития в условиях заострения конкуренции на глобальных рынках. Основное внимание уделено кластерам как эффективным институтам современных национальных инновационных систем. Показано состояние, проблемы и перспективы кластеризации украинской экономики в контексте мирового, в первую очередь, европейского опыта.

Ключевые слова: глобализация, инновационная экономика, кластер, кластерная политика, конкурентоспособность.

ПРОБЛЕМЫ И ПЕРСПЕКТИВЫ РАЗВИТИЯ СОТРУДНИЧЕСТВА МЕЖДУ СТРАНАМИ ЮГО-ВОСТОЧНОЙ ЕВРОПЫ В РАМКАХ ЧЕРНОМОРСКОГО ЭКОНОМИЧЕСКОГО СОТРУДНИЧЕСТВА И ГУАМ

SUMMARY

The article reviews innovation development aspects in conditions of competition aggravation on global markets. Main attention is dedicated to the clusters as effective institutes of contemporary national innovation systems. The condition, problems and perspectives of clusterization of Ukrainian economy in the context of world, mainly European experience, had been pointed out.

Keywords: globalization, innovative economy, cluster, cluster policy, competitiveness.

ЗАДАЧИ РАЗВИТИЯ МОРСКОЙ ТРАНСПОРТНОЙ ИНФРАСТРУКТУРЫ ВОСТОКА УКРАИНЫ

Лысый А.Ф., канд. экон. наук, директор Азовского морского института ОНМА

Гаркуша Г.Г., канд. техн. наук, зам директора по НПР Азовского морского института ОНМА

Постановка проблемы. Всеохватывающая глобализация и мировой общественно-экономический кризис усложняют процессы реализации политических и экономических трансформаций в Украине. Для преодоления затянувшегося спада промышленного производства, восстановления внутреннего ресурсного потенциала руководство страны все более активно использует внешнеэкономический фактор. Поэтому 2011 год стал для Украины во многом предопределяющим.

Президент страны, а затем и созданные с его участием рабочие группы в составе депутатов Верховной Рады и представителей бизнес-элиты при посещении иностранных государств добиваются расширения взаимовыгодного торгово-экономического сотрудничества. В результате, в настоящее время, определены новые торговые партнеры, заключен ряд межгосударственных соглашений, расширяющих возможности выхода украинских производителей на мировые рынки товаров и услуг.

Теперь эта работа требует продолжения и активных инициатив на уровне Правительства, а также региональных административно-управленческих, хозяйствующих и коммерческих структур [1].

Так исторически сложилось, что в стране функционируют 19 государственных морских торговых портов (МТП). Это 19 морских ворот в Украину, через которые идут внешнеторговые и транзитные грузы, а также грузы каботажные, что позволяет всем без исключения приморским регионам страны принимать грузы с моря и отправлять их морем, а также развивать пассажирские перевозки морем.

Именно наличие такой разветвленной сети морских портов (морские рыбные порты, порты других ведомств и частные терминалы) и делает Украину лидером в портовой сфере в черноморско-азовском регионе. По общему грузообороту черноморско-азовские порты Украины и России в последнее десятилетие занимают первое место в бассейне. По переработке сухих грузов мы постоянно лидируем в регионе.

В годы независимости Украины развитие морских торговых портов осуществлялось, прежде всего, за счет собственных средств предприятий и отчасти частных инвесторов, которые вкладывали деньги в развитие тех или иных терминалов внутри МТП [2].

Анализ последних исследований и публикаций. Эту проблему в разное время рассматривали многие ученые [1 – 4].

Цель статьи. Анализ проблемы развития портов Украины на современном этапе развития международных отношений между странами ЧЭС.

Изложение основного материала. Особая роль в дальнейшем развитии внешнеэкономических связей отводится трансграничному взаимосотрудничеству, возможности которого определяются наличием в стране современной транспортной, логистической инфраструктуры и способностью власти осуществлять системные меры организационно-политического характера.

Государство вкладывает значительные средства в развитие морских портов. Так поступали Италия, Франция и другие страны. В Индии, например, приняли в 2006 году национальную программу развития морского транспорта, которая предусматривала, в частности, до 2012 года потратить 13,3 млрд. долларов на развитие мощностей 12 основных индийских портов, большая часть этих инвестиций осуществляется за счет госбюджета.

В отношении развития портов есть международный опыт, который предполагает выработку Стратегии развития портов.

Практически все порты имеют планы развития, которые основываются на текущих и перспективных потребностях каждого предприятия. Взять, к примеру, морской порт г. Севастополь. Существует проект Свободной экономической зоны, который находится в предварительной стадии согласования. Конкурентное преимущество Севастополя – незамерзающая акватория. Данное географическое преимущество заметно снижает расходы судовладельцев на оплату «ледовой проводки» и уменьшает время на обработку судна в порту. Кроме того, Севастополь географически ближе к турецким проливам и собственно северному побережью Турции, чем остальные порты Украины. Еще один важный фактор – успешно действующие порты Украины в силу ряда причин достигли естественного пика своего развития и физического максимума объемов перевалки, что дает Севастополю великолепный шанс на мощный рост. Если общий грузооборот всех севастопольских портов с учетом деятельности негосударственных стивидорных компаний в 2008 году составил около 7 млн. тонн, то только государственные порты переваливали – 18, 904 млн. тонн (Ильичевский), 15,961 млн. тонн (Мариупольский), 34,562 (Одесский). Конечно, вряд ли Севастополь достигнет потенциала румынского порта Констанца с возможностью переваливать 85 миллионов тонн грузов в год, но достичь по меньшей мере пятикратного роста объемов перевалки более чем возможно. Тем более, что в январе в Министерстве транспорта Украины было проведено совещание, на котором рассматривался вопрос использования после 2017 года Севастопольской бухты, как глубоководного торгового порта, и на вопрос о том, сколько Севастополь может «перевалить» грузов и перевозку какого их объема может обеспечить железная дорога без серьезных капитальных вложений, представитель ГП «ЧерноморНИИпроект», которым, в частности, разработана «Схема перспективного развития Севастопольского морского торгового порта», сообщил, что этот показатель составит до 30 млн. тонн в год. И для качественного и количественного развития порта его инфраструктура должна быть реализована или сдана в долгосрочную аренду в рамках украинского законодательства на прозрачных и равных для потенциальных инвесторов условиях. И эти инвесторы наверняка найдутся.

В частности, особо перспективным выглядит строительство терминала по перевалке сжиженного природного газа с участием российской стороны. Окупаемость проекта должна быть высокой – ведь с января 2010 года природный газ на территории Украины перестал быть распределяемым благом, а Севастополь находится в самом конце газовой трубы [3].

Организация Черноморского Экономического Сотрудничества (ОЧЭС) была основана 5 июня 1998 года, когда в Ялте главы государств и правительств Азербайджана, Албании, Армении, Болгарии, Греции, Грузии, Молдовы, Российской Федерации, Румынии, Турции и Украины подписали устав Организации.

О новой международной региональной экономической организации заговорили 25 июня 1992 года в Стамбуле в связи с принятием Декларации, определяющей основные цели ОЧЭС: более тесное экономическое сотрудничество стран-участниц, свободное передвижение товаров, капиталов, услуг и рабочей силы и интеграция экономик этих стран в мировую экономическую систему. 1 мая 1999 года после ратификации Устава парламентами государств-членов ОЧЭС состоялась инаугурация этой организации и появление ее на международной арене.

Государства-члены ОЧЭС с населением около 330 млн. человек представляют собой огромный потенциальный рынок и являются одним из наиболее привлекательных регионов нового тысячелетия. Богатый природными ресурсами, мощной производственной базой, квалифицированной рабочей силой, регион ОЧЭС предлагает широкий спектр возможностей для мирового экономического сообщества.

Страны ОЧЭС работают над совместными проектами по объединению национальных энергосистем в единое Черноморское кольцо, развитию и интеграции региональных транспортных коридоров в общемировую транспортную систему, прокладке линий оптико-